

end de Summer, der er nævnte i Lovforslaget, og som der har kunnet tages Hensyn til. Jeg antager derfor, at rent økonomiske Grunde vil gøre dette naturligt. Man vilde derved ogsaa opnaa, at de Erfaringer, man maatte gøre ved det første Anlæg, kunde frugtbares ved det andet. Det er ikke det samme som at erklære det for et Eksperiment, thi man gør intet Arbejde, selv dem, der ikke er Eksperimenter, uden at lære deraf og derved være i Stand til at gøre det næste bedre. Det gælder ganske særlig, naar Talen er om saa store, kostbare og omfattende Anlæg som disse. Ved Siden af de store Interesser, der knytter sig til Fiskeriet, er der imidlertid ogsaa en anden Grund, hvorfor det vistnok vil være godt og forstandigt at vedtage disse Anlæg. Det kunde nemlig tænkes, at vi efterhaanden kom ind i en Situation, hvor det vilde være ønskeligt, at der er offentlige Statsarbejder i Gang, ved hvilke man kan beskæftige Folk, fremfor i stort Omfang at underholde dem med Understøttelser uden Arbejde. Naar Lovforslaget vedtages, som det her foreligger, vil det være muligt for Ministeren straks at skride til Ekspropriation paa begge Steder, selv om man først paa et senere Tidspunkt for Alvor maatte tage fat paa det større af disse Anlæg, hvilket jeg vilde anse for meget heldigt. Jeg kan derfor fuldt ud slutte mig til Ordførerens anbefaling at vedtage Lovforslaget i Henhold til Flertallets Indstilling.

H. P. Hansen (Randers Amts 1ste Valgkreds): Jeg er i denne Sag enig med Ordføreren (Eduard Larsen). Der er derfor ingen Grund for mig til at holde en lang Tale eller gentage, hvad han har sagt, og jeg kan fatte mig saa meget kortere, som den saglig set udmærkede Tale, det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss) nu holdt, indeholdt noget af det, jeg havde tænkt at sige, da jeg tegnede mig. Jeg skal derfor nøjes med at gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem fra Storehedinge (J. Andersen). Det ærede Medlem tog til Indtægt for sit Standpunkt, at Finansministeren her forleden Dag har peget paa Statens økonomiske Vanskeligheder, men det ærede Medlem vil vide, at Finansministeren ved samme Lejlighed slog fast, at man i Fremtiden ikke maatte nøjes med at se paa disse økonomiske Vanskeligheder og deraf lade sig foranledige til at lade alt Statsarbejde ligge stille. Det offentlige maatte

netop under saadanne Omstændigheder sørge for; at der sattes Arbejder i Gang. Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds pegede paa det samme, at man i kommende Tider mere maatte se paa at faa sat Arbejde i Gang end paa, hvad det kostede, fordi Resultatet af, at man ikke satte Arbejde i Gang, men gav Arbejdsløshedsunderstøttelse, let kunde blive, at Pengene gik med, uden at man fik noget for dem. Det er en fuldkommen rigtig Betragtning. Derfor synes jeg, at det ærede Medlem fra Storehedinge ikke kan faa Lov til at tage Finansministerens Ord her i Tinget forleden til Indtægt for sit Standpunkt.

Jeg kan ikke pege paa min Sagkundskab som Fisker, og jeg kan heller ikke forlange, at nogen skal tro, at jeg er særlig kendt med Vestkysthavneforholdene, men jeg har vel samtidig Lov til at sige, at det ærede Medlem fra Storehedinge vel heller ikke kan forlange, at vi andre skal tro, at han har større Forstand paa de Ting end f. Eks. de Medlemmer, der har været Medlemmer af Kommissionen: Kutterfører Jensen, Grenaa, Fisker Christian sen, Esbjerg, og Fiskeriinspektøren, der alle har underskrevet Kommissionsbetænkningen uden noget som helst Forbehold. Skal jeg lade mig belære paa dette Omraade, foretrækker jeg naturligvis de praktiske Fiskere som Kutterfører Jensen og Fisker Christiansen for ikke at tale om Fiskeriinspektøren, om hvem vi alle ved, at han, hvad angaar Kendskab til Vestkysten og Vesterhavet, sidder inde med en Førstehaandsviden, som vi med største Tilid kan øse af.

Det ærede Medlem fra Storehedinge udkastede Spørgsmaalet om, hvorvidt disse Havne kunde besejles eller ikke, og paaviste de Vanskeligheder, der efter hans Mening var for at besejle dem. Han vilde have Pirernes Retning forandret o. s. v. Saa langt jeg kan huske tilbage, har man altid, naar Spørgsmaal om en ny Havns Besejlelighed er drøftet, set adskillige Mænd, som mente om sig selv, at de var sagkyndige og efter den almindelige Opfattelse af, hvad Sagkundskab betyder, ogsaa burde være det, møde frem med Tvivl om, hvorvidt en saadan Havn kunde besejles. Jeg har ved saadanne Lejligheder set baade Skibsførere og andre søkyndige udtale sig i høj Grad mistrøstende i saa Henseende. Det gælder f. Eks. Havne, som det ærede Medlem ogsaa kender til, i andre Dele af Jylland. Men det har altid vist sig, at disse Betæneligheder ikke